

Nr 230.

Av herr **Gustafsson** i Brånsta, om skrivelse till Kungl. Maj:t, angående förbättring av förhållandena vid kreaturstransporter å statens järnvägar.

I tidningen Aftonbladet för den 29 sistlidne januari lästes en notis af följande lydelse:

Svåra missförhållanden vid djurtransporterna. Centralförbundet för djurskyddsföreningarna har fått mottaga flera rapporter av ganska uppseendeväckande innebörd i fråga om svårartade fall av djurplågeri vid transport av djur.

Så har helt nyligen vid en namngiven större station i ett av de nordligaste länen i södra Sverige inträffat, att flera transportdjur *omkommit* i följd av svält och vanvård!

I en annan rapport meddelas, att transportdjuren under sitt forslande på järnvägarna få lida oerhört av svält och törst. Det lär icke vara så sällsynt, att djuren duka under av resornas vedermödor och *kastas ut livlösa* vid stationerna.

Centralförbundet har med anledning härav igångsatt en ingående utredning. Även om svåra missförhållanden vid transporter till sjöss har centralförbundet erhållit meddelanden.

Tilläggas må, att liknande missförhållanden titt och ofta inrapporteras till Centralförbundet även från andra håll, men att svårigheten att erhålla vittnen i regel omöjliggör deras lagliga beivrande.

Så långt notisen. Om eller i vad mån dess framställning kan lida av någon överdrift må lämnas därhän, men säkert är att på ifrågasvarande område förekomma svåra missförhållanden, som snarast möjligt borde undanröjas. Våra järnvägsmyndigheter ha visat en mycket be-

römdvärd omsorg att göra persontrafiken allt mera bekväm, bl. a. genom oavlåtliga förbättringar i fråga om vagntyper. Beträffande djurtransporter synas vi däremot fortfarande stå på nästan samma ståndpunkt som då järnvägarna först började sin verksamhet. Erfarenheten har dock visat, att inte allt är bra som det är.

När nötkreatur lastas på järnväg, bindas de som bekant vid vagnens långsidor, och för att de ej skola peta ut ögonen på varandra, ställas de växelvis varannat djur med huvudet åt olika långsidor. På detta sätt fylles vagnen och man vill gärna ha den så full, att det sista djuret nästan tränges in. Djuren lida då mindre av stötarna vid växlingar. När vagnen så är fylld, skall kreatursvårdaren pressa sig in bland djuren och vistas där. Huru angenäm hans ställning kan vara, särskilt då becksvalt mörker är rådande, kan möjligen tänkas, men knappast beskrivas.

Lämpligt synes vara att vid vagnens ena ända för vårdaren anbragtes en finka med dörr inåt vagnen samt att vid mörkrets inbrott lyse funnes i vagnen, så att vårdaren kunde ha översikt över djuren, men ej behöva vistas inne bland dem annat än vid behov.

Vid transport av levande djur har även kravet på en så skyndsamt transport som möjligt gjort sig allt mera gällande. Det kan ej nekas att vid en långväga transport, verkställd med godståg, resan ofta så fördröjes, att djuren tillfogas svåra lidanden. Man synes därför böra taga under överbäggande, huruvida ej, särskilt vid långväga transporter, vagnar med levande djur kunde, såvit möjligt är, åtfölja persontåg.

Till prövning föreligger för Riksdagen motion om sådan ändring av 18 kap. 16 § strafflagen, att djurplågeri må kunna bestraffas, även då det ej kan betecknas såsom »uppenbar grymhet», och lagutskottet hemställer, att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t må anhålla om utarbetande av förslag till sådan ändring av strafflagen. Skulle en sådan lagändring komma till stånd, torde det kunna ifrågasättas, om ej just beträffande de långväga kreaturstransporterna med godståg statens egna myndigheter kunde i många fall utsättas för åtal för djurplågeri. Det synes ingalunda med statens värdighet förenligt att med korslagda armar invänta den situationen. Att en enskild förening påbörjat en utredning av frågan är ju gott och väl, men bättre synes vara, att den utredningen toges om hand av vederbörande inom järnvägarnas förvaltning, som också bäst äro i stånd att finna de åtgärder, som kunna undanröja befintliga missförhållanden.

På grund av vad jag sålunda anfört, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och åtgärder i syfte att åstadkomma bättre förhållanden vid kreaturstransporter å statens järnvägar.

Stockholm den 4 februari 1913.

L. E. Gustafsson.
